

عنوان مقاله:

فرهنگ عامه در ایران با تاکید بر فرهنگ موسیقی اقوام ایرانی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی پژوهش های نوین ایران و جهان در روانشناسی و علوم تربیتی، حقوق و علوم اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

الهه غریب زاده - مدرس دانشگاه و پژوهشگر تاریخ، میراث فرهنگی و زبان های باستانی

خلاصه مقاله:

امروزه نگاهی که از سوی رسانهها، سازمان میراث فرهنگی و حتی بسیاری از مردمشناسان و فرهنگشناسان ما ترویج میشود نگاه زینتی و تفریحی به سنت است. نگاهی زیبایی شناسانه که مبتنی بر معرفی آداب عروسی و عزای اقوام مختلف، بازیهای محلی، جشنهای بومی و البته خرافه هاست. نگاهی که مراجعه به سنت را نوعی سرگرمی میداند؛ مثل شرکت در یک کارناوال یا مشاهده یک مرکز خرید و در بهترین حالت مراجعه به فرهنگ و میراث تمدنی با نگاه موزه ای و برای کسب معلومات عمومی درباره لباسها و خوراکیهای اقوام گوناگون. این نگاه به سنت اگرچه بد نیست اما نوعی تصور را در پس خود ترویج میکند که سنت امری تمامشده و مربوط به گذشته است که به دردزدگی امروز ما نمیخورد. آشنایی با لباسی که هرگز آن را نخواهیم پوشید و خرافاتی که به آنان پوزخند خواهیم زد. این نگاه به سنت، صرفاً یک بازی احساسی و میلی نوستالژیک به گذشتهای است که از دست رفته و هر طور شده باید حفظش کرد. اما نگاه اندیشورانه به سنت، به دنبال بهره گیری از آن، فرهنگ و تمدن ایرانی به عنوان پلی برای آینده است؛ به عقیده ما این نوع نگاه به درد توسعه یا به تعبیر دقیقتر پیشرفت امروزی و آینده ما میخورد. اگر ما بخواهیم اصلی مبتنی بر فولکلور را توصیف و تحلیل کنیم، می بایست از بنیاد، ریشه ها را بررسی کنیم. در جامعه شناسی فرهنگی، اصلی هست مبنی بر این که فرهنگ کلان تشکیل شده از فرهنگ های کوچک تر و بومی و اگر بخواهیم فرهنگ کلان را قوی تر جلوه دهیم باید فرهنگ های کوچکتر و بومی را تقویت کنیم.

کلمات کلیدی:

موسیقی، اقوام ایرانی، فرهنگ عامه، خرده فرهنگ، سنت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/660138>

